

Respect pentru oameni și cărți

ORIGINI

DE ACELAȘI AUTOR

Protagonist profesorul Robert Langdon:

Inferno

Simbolul pierdut

Codul lui da Vinci

Îngeri și Demoni

Conspirația

Fortăreața digitală

DAN BROWN

ORIGINI

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

CUPRINS

Prolog	9	Capitolul 16	121
Capitolul 1	19	Capitolul 17	125
Capitolul 2	29	Capitolul 18	140
Capitolul 3	38	Capitolul 19	141
Capitolul 4	47	Capitolul 20	146
Capitolul 5	48	Capitolul 21	157
Capitolul 6	56	Capitolul 22	164
Capitolul 7	65	Capitolul 23	169
Capitolul 8	68	Capitolul 24	177
Capitolul 9	81	Capitolul 25	184
Capitolul 10	92	Capitolul 26	189
Capitolul 11	99	Capitolul 27	195
Capitolul 12	101	Capitolul 28	202
Capitolul 13	107	Capitolul 29	210
Capitolul 14	109	Capitolul 30	212
Capitolul 15	116	Capitolul 31	219

Capitolul 32	223	Capitolul 54	386
Capitolul 33	229	Capitolul 55	390
Capitolul 34	239	Capitolul 56	398
Capitolul 35	240	Capitolul 57	402
Capitolul 36	251	Capitolul 58	411
Capitolul 37	259	Capitolul 59	412
Capitolul 38	267	Capitolul 60	420
Capitolul 39	271	Capitolul 61	427
Capitolul 40	278	Capitolul 62	437
Capitolul 41	283	Capitolul 63	439
Capitolul 42	288	Capitolul 64	448
Capitolul 43	296	Capitolul 65	455
Capitolul 44	304	Capitolul 66	463
Capitolul 45	316	Capitolul 67	468
Capitolul 46	323	Capitolul 68	472
Capitolul 47	324	Capitolul 69	475
Capitolul 48	331	Capitolul 70	483
Capitolul 49	340	Capitolul 71	493
Capitolul 50	349	Capitolul 72	495
Capitolul 51	358	Capitolul 73	504
Capitolul 52	367	Capitolul 74	511
Capitolul 53	378	Capitolul 75	517

Capitolul 76	527
Capitolul 77	530
Capitolul 78	537
Capitolul 79	538
Capitolul 80	541
Capitolul 81	552
Capitolul 82	555
Capitolul 83	557
Capitolul 84	563
Capitolul 85	571
Capitolul 86	573
Capitolul 87	577
Capitolul 88	587
Capitolul 89	594
Capitolul 90	595
Capitolul 91	602
Capitolul 92	614
Capitatele ilustrațiilor ..	725

RAO
CARTE DE BUZUNAR
ADULȚI

– FICTIONE –

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	<i>Ușor bătea vântul spre Franță</i>
Rafael Chirbes	<i>Impușcăturile vânătorului</i>
Gerhard Meier	<i>Tărâmul vânturilor</i>
Henry de Montherlant	<i>Bestiarele</i>
Josep Pla	<i>Noapte de primăvară</i>
Michel Tournier	<i>Fecioara și capăcanul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor</i>
Virginia Woolf	<i>Eseuri alese II • Orlando</i>

RAO CONTEMPORAN

Federico Andahazi	<i>Cetatea ereticilor</i>
Christina Dalcher	<i>Vox</i>
Nicolas Dickner	<i>Nikolski</i>
E.L. Doctorow	<i>Labirintul apelor</i>
Adolfo Puerta Martin	<i>Azucena noaptea</i>
Rosa Montero	<i>Instrucțiuni pentru salvarea lumii</i>
Yann Queffelec	<i>Farmecul negru</i>
Antonio Skarmeta	<i>Dansul victoriei</i>
Philippe Sollers	<i>Secretul</i>
Andrzej Stasiuk	<i>Djermania</i>
Sandro Veronesi	<i>Arde Troia</i>

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Răzvan Ioan Boanchis	<i>Portocaliu</i>
Ciprian Enea	<i>Jurnalul unui călător boem – ed. buzunar</i>
Ion Hobana	<i>Un englez neliniștit</i>
Mihai Retegan	<i>1968 – Din primăvară până în toamnă</i>
Oana Sîrbu / Cristian Tiberiu Popescu	<i>Inițiere în splendoare</i>
Alex Mihai Stoenescu	<i>Istoria loviturilor de stat – vol. 1 • Istoria loviturilor de stat – vol. 2 • Istoria loviturilor de stat – vol. 3 • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / I • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / II • Collecționarul de nuduri • Undeva în Transilvania</i>
Mirel Talos	

tasta parola de acces din patruzeci și șapte de caractere și va accesa o prezentare on-line live.

Respect pentru oameni și carti

— Ceea ce veți vedea, le spuse el, este rezumatul unui anunț pe care sper să-l împărtășesc lumii întregi, probabil cam peste o lună. Dar înainte, am vrut să mă consult cu unii dintre cei mai influenți lideri religioși, pentru a înțelege mai bine cum va fi primită această informație de cei pe care-i va afecta în modul cel mai profund.

Episcopul oftă, părând mai degrabă plăcuit decât îngrijorat.

— Un preambul incitant, domnule Kirsch. Vorbiți de parcă ceea ce aveți de gând să ne arătați va zdruncina din temelii mariile religii ale lumii.

Kirsch privi în jur, la tezaurul străvechi de texte sacre și își spuse: „Nu le va zdruncina din temelii. Le va spulbera“.

Apoi îi cântări din ochi pe cei trei bărbați aflați în fața lui. Ceea ce nu știau ei era faptul că, peste numai trei zile, Kirsch intenționa să facă publică prezentarea video respectivă, în cadrul unui eveniment exploziv,meticulos coregrafiat. După aceea, oamenii din lumea întreagă vor înțelege că învățărurile tuturor religiilor de pe pământ au, într-adevăr, un lucru în comun. Toate sunt greșite.

CAPITOLUL 1

Profesorul Robert Langdon ridică privirea spre câinele înalt de doisprezece metri aflat în piață. Blana animalului era un covor viu de iarba și flori parfumate.

„Mă străduiesc să te plac, se gândi el. Chiar mă străduiesc.“

După ce mai privi o vreme creatura, își continuă drumul pe pasarella suspendată, traversând apoi o vastă suprafață terasată, ale cărei trepte inegale erau menite să-i scoată pe vizitatori din ritmul obișnuit al pașilor. „Misiune îndeplinită“, comentă Langdon în sinea lui, după ce aproape că se împiedică de două ori pe treptele neregulate.

În capătul de jos al scării se opri brusc, cu privirea atintită asupra construcției masive care se ridica în fața lui.

„Acum chiar că le-am văzut pe toate!“

Era un păianjen uriaș – o văduvă-neagră –, ale cărui picioare subțiri susțineau trupul burduhănos la cel puțin nouă metri în aer. De pântecele păianjenului atârna un sac din impletitură de sărmă plin cu sfere din sticlă.

– Se numește *Maman*, se auzi un glas.

Plecându-și privirea, Langdon zări sub păianjen un bărbat zvelt. Purta un caftan din brocart negru și avea o mustăță arcuită à la Salvador Dalí, aproape comică.

– Sunt Fernando și mă aflu aici pentru a vă ura bun venit la muzeu, continuă el, după care se opri și examină un sir de ecusoane aflate pe masa din fața lui. Îmi puteți spune numele dumneavoastră, vă rog?

– Sigur. Robert Langdon.

Omul ridică ochii spre el.

– Ah, îmi pare foarte rău! Nu v-am recunoscut, domnule.

„Abia mă mai recunosc eu însumi, reflectă Langdon, pășind țeapăn în fracul negru, cu vestă albă și papion de aceeași culoare. Arăt ca un muțunache scortos.“ Fracul clasic era vechi de aproape treizeci de ani, rămas de pe vremea în care activa ca membru al Ivy Club¹ la Princeton, dar, grație lungimilor de bazin pe care le făcea zilnic cu asiduitate, încă îi venea bine. În graba lui de a-și face bagajele, luase din dulap fracul în locul smochingului obișnuit.

– În invitație scria „ținută protocolară“, spuse el. Sper că fracul corespunde.

– Fracul este clasic! Iar dumneavoastră arătați superb.

Bărbatul se apropie în grabă și-i prinse un ecuson la rever.

– E o onoare să vă întâlnesc, domnule, adăugă mustăciosul. Fără îndoială, ne-ați mai vizitat și înainte.

¹ Cel mai vechi și mai prestigios club din cadrul Universității Princeton, fondat în 1879. (n.tr.)

Langdon privi printre picioarele păianjenului, spre clădirea strălucitoare de dincolo de ele.

– Mărturisesc cu stânjeneală că nu.

– Nu se poate! exclamă bărbatul în caftan, prefăcându-se că se clatină pe picioare. Nu sunteți un admirator al artei moderne?

Langdon agreease întotdeauna *provocarea* pe care o constituia pentru el arta modernă – și mai cu seamă încercarea de a înțelege de ce anumite opere de artă erau considerate capodopere: lucrările în tehnica picurării ale lui Jackson Pollock, cutiile de supă *Campbell's* ale lui Andy Warhol sau dreptunghiurile de culoare ale lui Mark Rothko. Și totuși, se simtea mult mai confortabil discutând despre simbolismul religios al lui Hieronymus Bosch ori despre trăsăturile de penel ale lui Francisco de Goya.

– Sunt mai degrabă un clasist, replică Langdon. Mă descurc mai bine cu Leonardo da Vinci decât cu Willem de Kooning.

– Însă da Vinci și de Kooning sunt atât de *asemănători!*

Langdon surâse răbdător.

– Dacă-i aşa, înseamnă că mai am câte ceva de învățat despre de Kooning.

– Ei bine, ați venit în locul potrivit, exclamă Fernando, schițând un gest amplu cu brațul spre clădirea impunătoare. Aici, în muzeu, veți găsi una dintre cele mai bune colecții de artă modernă din lumea întreagă. Sper să vă facă placere.

– Aș intenționez. Aș vrea doar să știu *de ce* mă aflu aici.

– Dumneavoastră și toti ceilalți! râse vesel mustăciosul, clătinând din cap. Gazda dumneavoastră a fost foarte

discretă cu privire la obiectivul evenimentului din această seară. Nici măcar personalul muzeului nu știe ce anume se va întâmpla. *Misterul* e teribil de incitant, iar zvonurile circulă din belșug. Înăuntru se află câteva sute de invitați – mulți celebri – și nimeni *n-a*re nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se petreacă în seara aceasta!

Langdon zâmbi larg. Puține persoane din lume ar fi avut tupeul să expedieze invitații de ultim moment cu un text menționând scurt: „Sâmbătă-seară. Să fii acolo. Ai incredere în mine“. Și chiar mai puține ar fi reușit să convingă sute de VIP-uri să lase orice altceva și să ia primul avion spre *nordul Spaniei*, pentru a participa la evenimentul respectiv.

Ieșind de sub păianjen, Langdon traversă mai departe pasarella, privind spre uriașul banner roșu care flutura în aer.

O SEARĂ CU EDMOND KIRSCH

„Edmond n-a dus niciodată lipsă de incredere în sine“, reflectă Langdon amuzat.

Cu vreo douăzeci de ani în urmă, Tânărul Eddie Kirsch fusese unul dintre primii lui studenți la Harvard – un pașionat al computerelor, cu părul vâlvoi, care, interesat de coduri, se înscriștease la seminarul de anul întâi susținut de Langdon: „Coduri, cifruri și limbajul simbolurilor“. Profesorul fusese impresionat de inteligența sofisticată a lui Kirsch și, cu toate că Edmond renunțase, în cele din urmă, la domeniul prăfuit al semioticii, între el și Langdon se înfiripase o relație învățător-învățăcel datorită căreia

păstraseră legătura și în cele două decenii de după ce Kirsch își încheiaște studiile.

„Iar acum, elevul și-a depășit maestrul, își spuse Langdon. I-a luat-o înainte cu anii-lumină.“

În prezent, Edmond Kirsch era un nonconformist de renume internațional – specialist IT miliardar, futurolog, inventator și om de afaceri, autorul unei game incredibile de tehnologii de ultimă generație în domenii variate, ca robotica, neurologia, inteligența artificială și nanotehnologia. Iar predicțiile lui infailibile cu privire la viitoarele evoluții științifice îi conferisea o aură aproape mistică.

Langdon bănuia că neobișnuita abilitate vizionară a lui Kirsch izvoră din uriașul lui bagaj de cunoștințe despre lumea din jur. De când îl știa, Edmond fusese un bibliofil împămit, citind tot ce-i cădea în mâna. Pasiunea lui pentru cărți și uluitoarea capacitate de a le asimila conținutul depășea tot ce întâlnise vreodată.

În ultimii ani, Kirsch trăise în cea mai mare parte a timpului în Spania, motivându-și alegerea prin dragostea pe care o resimțea pentru șarmul ei desuet, pentru arhitectura avangardistă, barurile excentrice și vremea perfectă.

O dată pe an, când revenea la Cambridge pentru o întâlnire la MIT Media Lab¹, Langdon i se alătura pentru o masă în doi la unul dintre noile localuri la modă din Boston, de care el, unul, n-aузise. Niciodată nu discutau despre tehnologie; tot ce-l interesa pe Kirsch la acele întâlniri era arta.

¹ Laborator de cercetări interdisciplinare de la Massachusetts Institute of Technology. (n.tr.)

ibris
respect pentru domeniul său

– Robert, ești conexiunea mea cu domeniul culturii, glumea el deseori. Singurul meu maestru în arte!

Aluzia glumeață la starea civilă a lui Langdon era ironică, deoarece venea din partea unui burlac la fel de înrăit ca el, care declarase că monogamia era „un afront la adresa evoluției” și care fusese fotografiat în decursul timpului alături de nenumărate supermodele feminine.

Ținând seama de reputația lui de inovator în domeniul informaticii, toți cei care nu-l cunoșteau și l-ar fi închipuit ca pe un împătimit al tehnicii plin de el și megaloman. Kirsch își luase însă aerul unei vedete pop la modă care frecventa lumea celebrităților, se îmbrăca după ultimele tendințe, asculta muzică underground obscură și colecționa o gamă largă de opere de artă modernă și impresionistă. Deseori îi trimitea lui Langdon câte un e-mail în care-i cerea sfatul cu privire la piesele cu care ar fi vrut să-și îmbogățească astfel colecția.

„Să pe urmă procedează exact pe dos!”, comentă Langdon în sinea lui.

Cu aproximativ un an în urmă, îl luase prin surprindere întrebându-l nu despre artă, ci despre Dumnezeu – un subiect de discuție ciudat pentru un ateu declarat. În fața unui platou cu cotlet de vițel la Tiger Mama în Boston, Kirsch îl discususe cu privire la credințele fundamentale ale diverselor religii ale lumii, și mai cu seamă referitor la variantele mituri ale creației.

Langdon îi conturase o imagine detaliată a diferitelor convingeri, de la povestea Genezei, aceeași în iudaism, creștinism și islamism, până la mitul hindus al lui Brahma, cel babylonian al lui Marduk și multe altele.

– Sunt curios, remarcase Langdon când ieșeau din restaurant, de ce un futurolog ca tine este interesat de trecut. Înseamnă asta, oare, că renumitul nostru ateu l-a găsit, în sfârșit, pe Dumnezeu?

Edmond izbucnise într-un râs vesel.

– Ai vrea tu! Îmi evaluez concurența, Robert!

Langdon zâmbise. „Tipic pentru el!”

– Ei bine, știința și religia nu sunt rivale; sunt doar două limbaje diferite care încearcă să spună aceeași poveste. E loc suficient în lumea asta pentru amândouă.

După întâlnirea aceea, Edmond rupsese legătura cu el aproape un an. Dar cu trei zile în urmă, din senin, Langdon promise un plic FedEx cu un bilet de avion, rezervarea unei camere la hotel și un bilet scris de mână prin care Edmond îl invita să participe la evenimentul din acea seară: „Robert, ar însemna foarte mult pentru mine dacă tu, mai presus decât oricine altcineva, ai putea veni. Cunoștințele pe care mi le-ai împărtășit la ultima noastră întâlnire au făcut posibilă seara astă”.

Langdon rămăsese nedumerit; nimic din ceea ce vorbiseră atunci nu părea nici pe departe relevant pentru un eveniment organizat de un futurolog.

În plicul FedEx se aflau o imagine reprezentând două chipuri așezate față în față și o scurtă poezie pe care Kirsch i-o compusese fostului său profesor.

Robert,

Când față în față ne vom privi,

Spațiul gol și-l voi dezvăluî.

Edmond

Langdon zâmbise văzând imaginea – o aluzie ingenioasă la o poveste în care fusese implicat cu câțiva ani în urmă: conturul unei cupe, sau potirul Graalului, vizibil în spațiul gol dintre două figuri omenești.

Și iată-l în fața muzeului, nerăbdător să afle ce anunț intenționa să facă fostul lui student. O adiere ușoară îi flutură poalele fracului în vreme ce străbatea aleea de pe malul râului Nervion, odinioară coloana vertebrală a unui prospăr oraș industrial. În aer plutea un iz vag de aramă.

Când trecu de un cot al aleii, își permise, în sfârșit, să ridice ochii spre clădirea masivă a muzeului. Era imposibil ca întreaga construcție să-i poată fi cuprinsă în câmpul vizual, aşa că-și lăsa privirea să alerge înainte și-napoi de-a lungul ciudatelor forme alungite.

„Clădirea asta nu numai că încalcă toate regulile, chibzui el, ci le ignoră cu desăvârșire. E locul perfect pentru Edmond.“

Muzeul Guggenheim din Bilbao, în Spania, părea ceva desprins dintr-o halucinație extraterestră – un alambicat colaj de siluete metalice curbe, sprijinate, parcă, una de alta aproape la întâmplare. Întinzându-se departe în fața lui, masa haotică de forme era acoperită cu peste treizeci de mii de plăci din titan care luceau ca solzii unui pește și

confereau structurii un aspect organic și, totodată, nepământesc, ca și cum cine știe ce leviatan futurist ieșise din apă pentru a se încălzi la soare pe malul râului.

Când clădirea fusese inaugurată, în 1997, un articol din *The New Yorker* nota că arhitectul, Frank O. Gehry, concepuse „o fantastică navă onnică de formă vălurită, într-o mantie din titan“, în vreme ce alți critici din lumea întreagă se extaziseră: „O senzațională construcție a epocii noastre!“, „Splendoare diafană!“, „O extraordinară reușită arhitecturală!“

De atunci fuseseră construite alte zeci de clădiri „deconstructiviste“ – Disney Concert Hall din Los Angeles, BMW Welt din München și chiar noua bibliotecă de la Princeton. Toate aveau o concepție și o realizare categoric neconvenționale, însă Langdon se îndoia că vreuna dintre ele ar putea concura cu Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Pe măsură ce se aprobia de ea, fațada mozaicată părea să se metamorfozeze la fiecare pas, vădind un aspect cu totul nou. În scurt timp deveni vizibilă cea mai impresionantă iluzie vizuală a clădirii. Din perspectiva din care o privea în acel moment, uriașa structură părea să plutească, efectiv, pe apă, unduind pe o vastă lagună „fără margini“, ale cărei valuri clipoceau pe zidurile muzeului.

Langdon se opri o clipă pentru a admira efectul și apoi păsi pe podul minimalist care se arcuia deasupra oglinziei, traversând laguna. Ajunsese abia la jumătate, când un șuierat îl făcu să tresără. Venea de sub picioarele lui. Se opri locului în timp ce un fuior de pâclă începu să se ridică în valuri de sub pasarelă. Norul de ceată deasă se încolăci în jurul lui, pe urmă se revărsă deasupra lagunei, vălătucindu-se spre muzeu și înghițindu-i temelia.

„Sculptura de ceață”, reflectă Langdon.

Citise despre acea operă de artă a artistei nipone Fujiko Nakaya. „Revoluționar” în privința sculpturii era materialul din care era realizată: aer vizibil – un perete de ceață care se materializa și se disipa în timp. Și cum vântul și condițiile atmosferice nu erau niciodată identice de la o zi la alta, sculptura era mereu alta de fiecare dată când își făcea apariția.

Șuieratul podului încetă. Langdon văzu cum zidul de ceață se așternu în tacere peste lagună, învolburându-se și înaintând, aparent, cu de la sine putere. Efectul era diafan și deconcertant. Muzeul părea să plutească deasupra apei, alunecând imponderabil pe un nor – o corabie-fantomă pierdută pe mare.

În clipa în care se pregătea să-și reia drumul, zări suprafața neclintită a apei, încrețită de o serie de mici erupții. Dintr-odată, cinci coloane de foc țăsniră spre cer din lagună, vuind asemenea unor motoare cu reacție ce străpungeau aerul pâclos, aruncând sclipiri bruște de lumină pe plăcile din titan ale muzeului.

Deși preferințele lui arhitecturale se îndreptau mai degrabă spre stilul clasic al unor muzeu ca Luvru sau Prado, Langdon își spuse, privind ceață și focul care pâlpâiau deasupra lagunei, că nu putea exista un loc mai potrivit decât acel muzeu ultramodern pentru a găzdui evenimentul organizat de un om ce iubea arta și inovațiile și privea cu atâtă realism în viitor.

Străbătând valul de pâclă, se apropie de intrarea în clădire – o sumbră gaură neagră deschisă în structura reptiliană. Și când păși peste prag, avu deconcertanta senzație că pătrunde în gura căscată a unui dragon.

CAPITOLUL 2

Amiralul Luis Ávila sedea pe un taburet înalt, într-un bar pustiu dintr-un oraș necunoscut. Era istovit după zbor, abia sosit în localitate la încheierea unei misiuni în care străbătuse mii de kilometri în douăsprezece ore. Luă o înghițitură din al doilea pahar cu apă tonică și studie șirul de sticle variate din spatele barului.

„Oricine poate fi cumpătat în deșert, își spuse el, dar numai cei loiali pot sta în oază fără să-și deschidă buzele.”

Vreme de aproape un an, Ávila nu-și deschise buzele în folosul diavolului. Privindu-și imaginea reflectată în oglinda barului, își permite un rar moment de mulțumire la vederea ei.

Amiralul era unul dintre acei norocoși mediteraneanii pentru care vîrstă înaintată părea mai mult un avantaj decât un neajuns. Cu timpul, tuleiele negre și țepenele se transformaseră într-un elegant barbișon cărunt, privirea îngocată și se domolise, oglindind o relaxată încredere în sine, iar tenul măsliniu, ridat și ars de soare, îi conferea